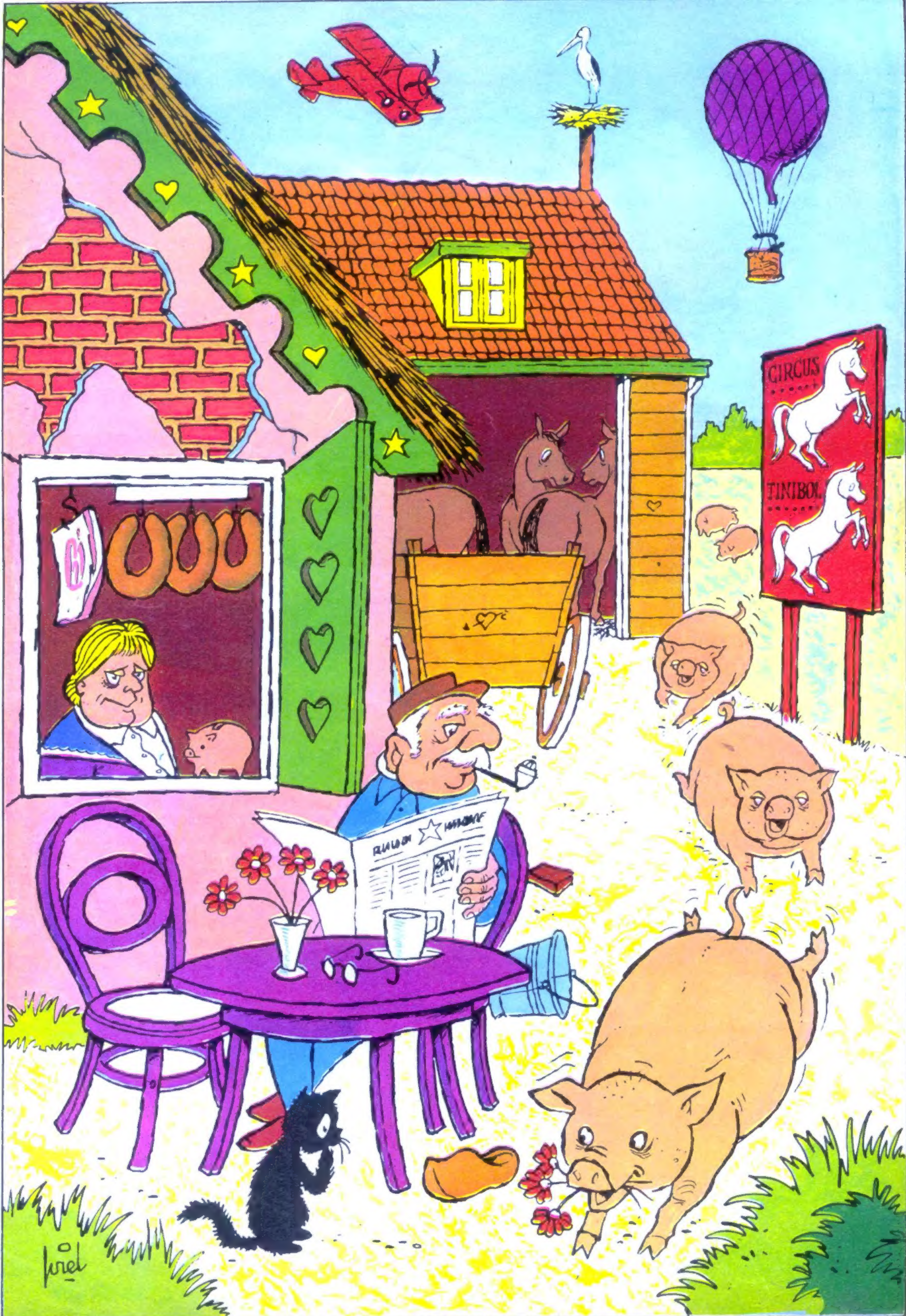
WEEKBLAD
Pep
Nr. 29
17 juli 1965
35 ct. p. w.
losse nrs. 45 ct.

DE KIDNAPPER

Een avontuur van Rik Ringers
(pagina 6)

CIRCUS
TINIBOL

GROTE ZOMERPRIJSVRAAG

PAS OP JE TELLEN

Als je de tekening hiernaast goed bekijkt, zul je ontdekken dat verschei-dene dingen meer dan éénmaal voorkomen. Je moet nu de dieren of dingen opzoeken die twee, drie, vier, vijf, zes of zeven keer op de tekening voorkomen. Je zult ontdekken dat er steeds maar één mogelijkheid is. Nu ga je de naam invullen in het schema achter het bijpassende getal. Als er nu bijvoorbeeld twee „harten" waren, zou je dit woord achter de twee in de vakjes moeten invullen. Maar je ziet direct dat dit fout is, want er zijn méér dan twee „harten" en als je dat woord invult, blijft er een vakje leeg, want het heeft maar zes letters en er staan zeven vakjes.
Je moet dus zes woorden zoeken die in het meervoud zeven letters hebben. Die woorden moet je in het schema invullen achter het getal waar ze bij horen. Als je de goede woorden hebt ingevuld, lees je in de gekleurde vakjes ook een woord. Schrijf ALLEEN DAT WOORD op een briefkaart en stuur die vóór 22 juli naar: Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Zet in de linkerbovenhoek aan de ADRESZIJDE van de briefkaart: ZOMERPRIJSVRAAG. Iedereen mag aan deze prijsvraag meedoen, ook je vriendjes die altijd jóuw „PEP" lezen.

JE KUNT ER HEEL WAT MEE WINNEN!

DRIE EERSTE PRIJZEN

Opblaasbare rubberboot met peddels. Jongens- of meisjeshorloge. Prachtige transistor-radio.

RUIM DRIEHONDERD ANDERE PRIJZEN

Speciaal voor deze gezellige zomervakantieprijsvraag hebben we een enorme duik genomen in onze prijzengrabbelton, en kijk maar eens wat we eruit gehaald hebben: voor de enthousiaste vissers zijn er **werphengels**, voor de amateur-fotografen schitterende **fototoestellen.** Knutselaars kunnen hun hart ophalen aan de **modelvliegtuigjes** en kunstenaars in de dop maken van een leuk **mozaïekspel** hun eigen schilderijen. Er zijn **turntoestellen** met schommel, ringen en rekstok, **tafeltennissets** en **badmintonspellen.** Puzzelpieten zijn urenlang zoet met de enorme **puzzels** van wel 500, 800 of 1000 stukjes! Tenslotte zijn er nog een groot aantal **gezelschapsspellen** zoals Stratego, Sirocco, „Eenmaal andermaal", „Wachtwoord" (van de tv, weet je wel?) en „Kom er maar eens achter"!
Kortom, prijzen die de moeite waard zijn! Waag 'n kans en doe mee! Veel succes!

TWEE							
DRIE							
VIER							
VIJF							
ZES							
ZEVEN							

OPPEPPERTJES

Een teleurgestelde inbreker in Tilburg liet na een bezoek dat hem slechts een rijksdaalder had opgeleverd, het volgende briefje achter: „Het spijt me dat ik u heb bezocht, maar ik zat in geldnood. Het heeft niet veel opgebracht. Trek het u niet aan, ik zoek wel iets anders. DE SAINT!"

In Detroit werd een 20-jarige autobestuurder tot 10 dagen gevangenis veroordeeld wegens roekeloos rijden. De veroordeelde zat met zijn benen buiten het portier van zijn auto, terwijl hij met zijn ene hand stuurde en met de andere hand, door middel van een stok, gas gaf, of remde...

Een bierbrouwer in Aberdeen die zich tijdens de eerste helft van een voetbalwedstrijd in het stadion had zitten vervelen (ruststand: 0-0), bood in de rust beide elftallen voor iedere goal een vat bier aan! In de tweede helft heeft hij zich toen bijzonder geamuseerd, want de eindstand was... 22-22!

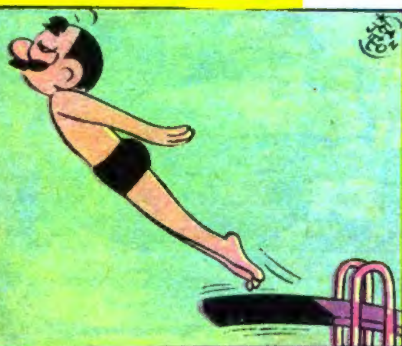

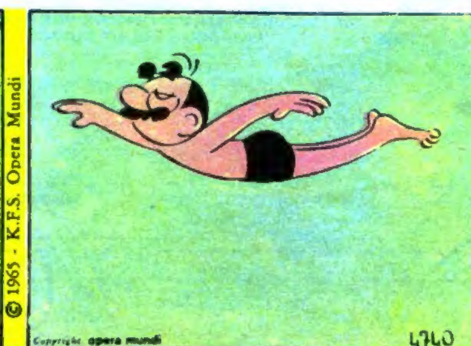
In Recife, een stad in Brazilië, stond onlangs een vreemde advertentie in de krant: „De ouders van de jongen die gisteren in het stadspark een fiets heeft geruild voor drie bananen, wordt verzocht het rijwiel weer terug te geven..."

Een populaire tienerster in Denemarken, Karl Wems, houdt er in zijn flat een groot aantal katten op na. Toen hij in een ontroerend lied de dood van een van zijn lievelingskatten bezong, kreeg hij van enthousiaste fans meer dan honderd poezen thuisgestuurd.

OSCAR

KAPITEIN ROODBAARD IN: DE SCHRIK

Muiters hebben zich meester gemaakt van het schip waar Erik als verstekeling op zat. Hij probeert te ontsnappen ...

EEN HALF UURTJE LATER...

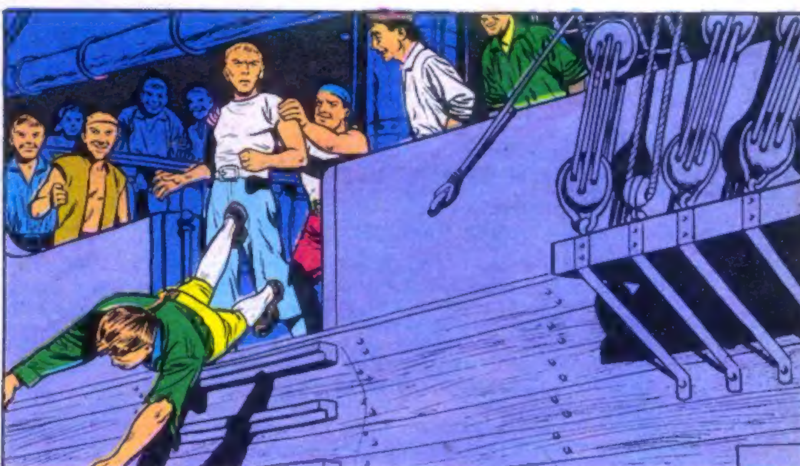
BRAS DE RA'S! REEF DE ZEILEN! IEDEREEN OP ZIJN POST! WE ZETTEN HIER DE GEVANGENEN AF! TWEE MAN OP DE VOORSTEVEN OM TE PEILEN!

HAAL DE GEVANGENEN NAAR STUURBOORD... **SNEL!**

EN WANNEER DE OFFICIEREN EN DE TROUW GEBLEVEN BEMANNING, VERMAGERD EN BLEEK OP HET DEK STAAN...

LUISTER WAT IK JULLIE TE ZEGGEN HEB! WE ZIJN ONGEVEER 100 METER UIT DE KUST EN DIE AFSTAND IS NIET DE MOEITE WAARD OM JULLIE EEN SLOEP MEE TE GEVEN... JULLIE ZULLEN OP EIGEN KRACHT HET LAND MOETEN BEREIKEN... MATROZEN! BRENG ZE NAAR DE RELING....

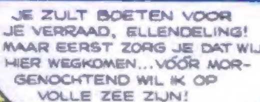

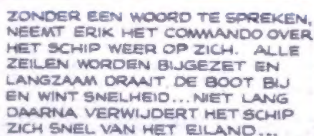

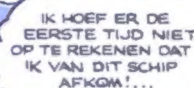

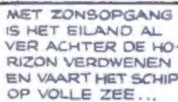

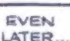
DER ZEVEN ZEEËN

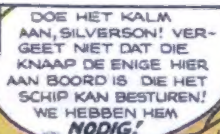

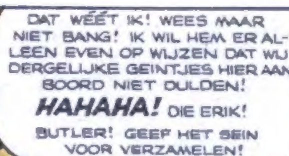

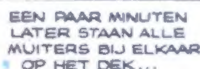

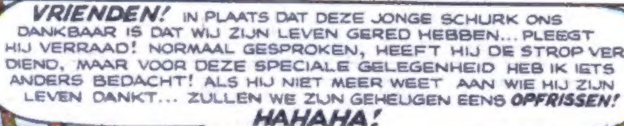

54

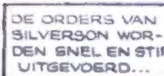

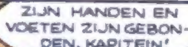

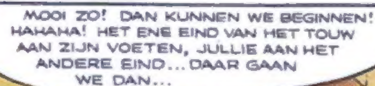

WORDT VERVOLGD

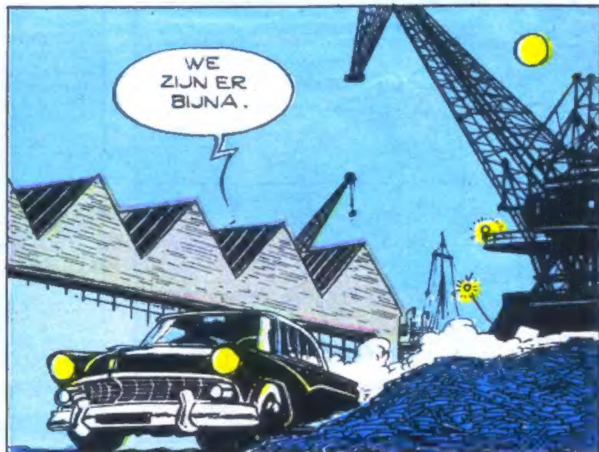
een avontuur van RIK RINGERS

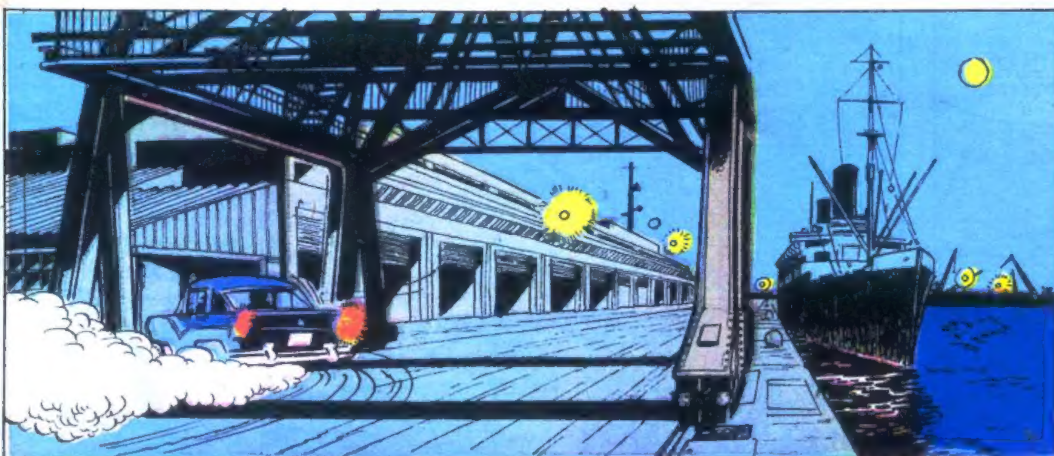
Rik Ringers heeft kennis gemaakt met een reder wiens zoontje gekidnapt is. Hij helpt de man en brengt het losgeld naar de boeven. Maar in de tas zit een zendertje....

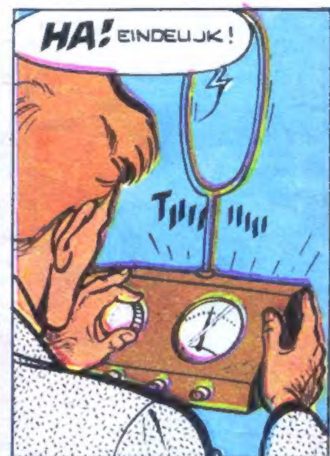
DE

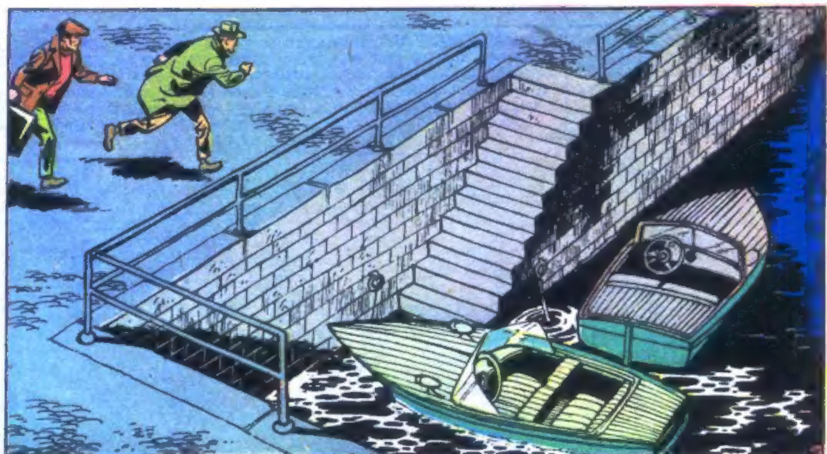

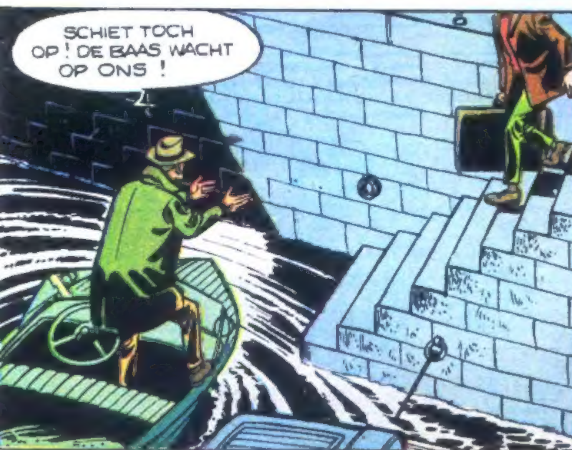

KIDNAPPER

TICHELS KAN DE TAS NOG NET OPVANGEN ...
PLOEF

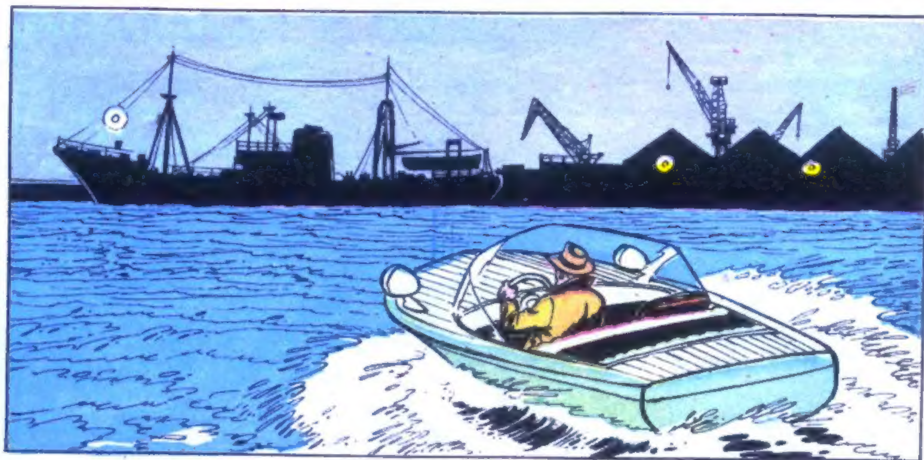
UILSKUIKEN ! HET HAD GEEN HAAR GESCHEELD OF DE TAS WAS MET GELD EN AL IN HET WATER GEVALLEN !

BLIJF JIJ HIER OP WACHT STAAN !
O.K....

RICHTING HAVEN !

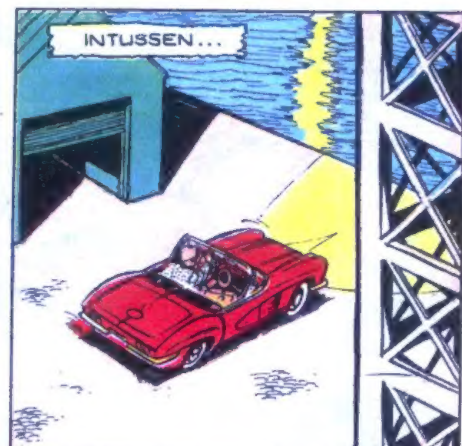

GEEN MOEILIJK-HEDEN GEHAD ?
NEE BAAS. IK HEB DE BOKSER OP DE KANT ACHTERGELATEN OM EEN OOGJE IN HET ZEIL TE HOUDEN.

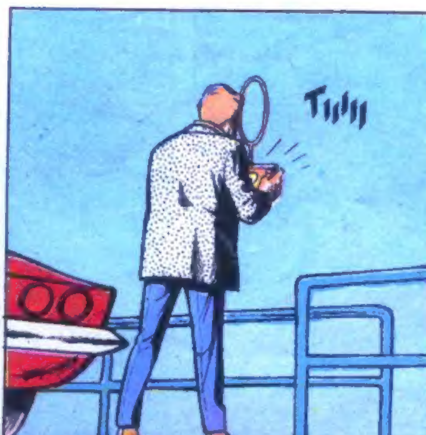
PRACHTIG ! HET ZIJN OUDE BANKBILJETTEN EN ZE HEBBEN DE TIJD NIET GEHAD OM DE NUMMERS TE NOTEREN .

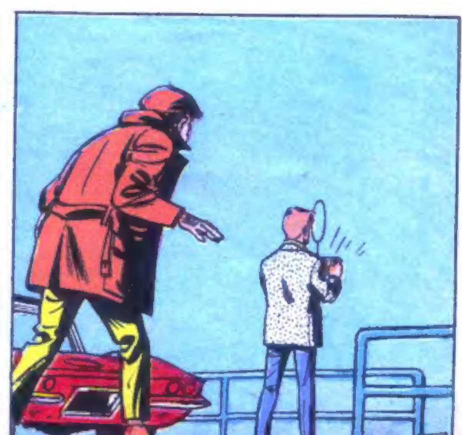
INTUSSEN ...

VREEMD ... DE GOLVEN KOMEN NU UIT DE RICHTING VAN DE ZEE ...
TIIIIII

TIIIII

een avontuur van RIK RINGERS

DE

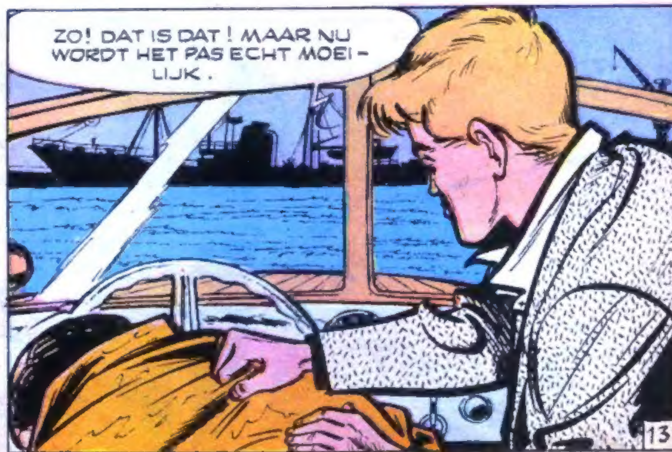

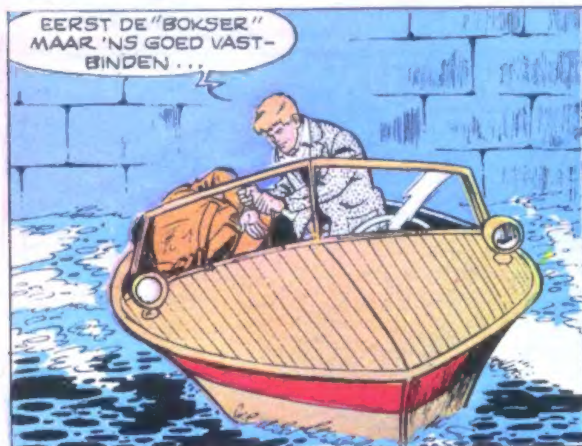

KIDNAPPER

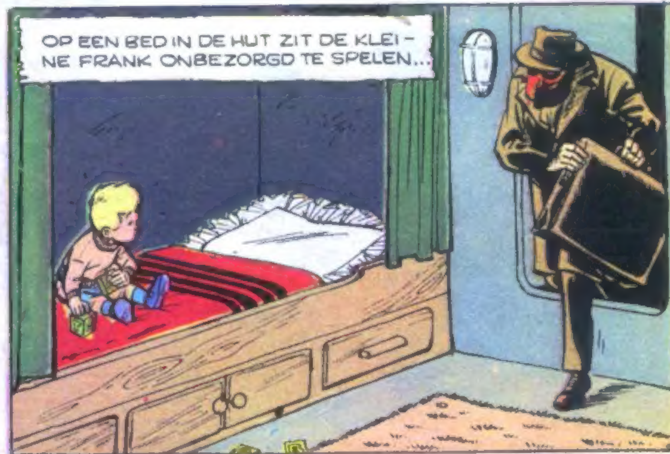

WORDT VERVOLGD

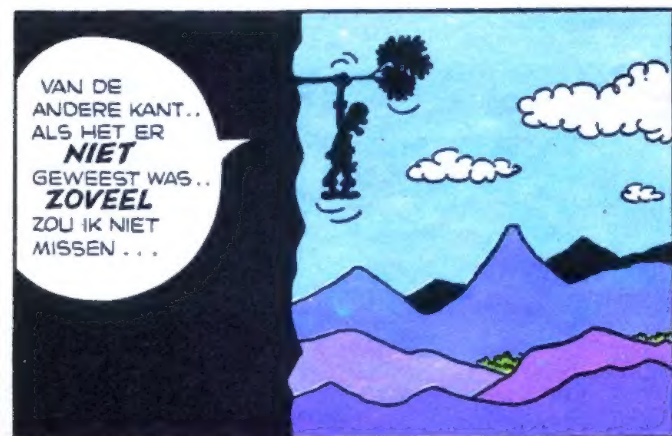
Flippie Flink

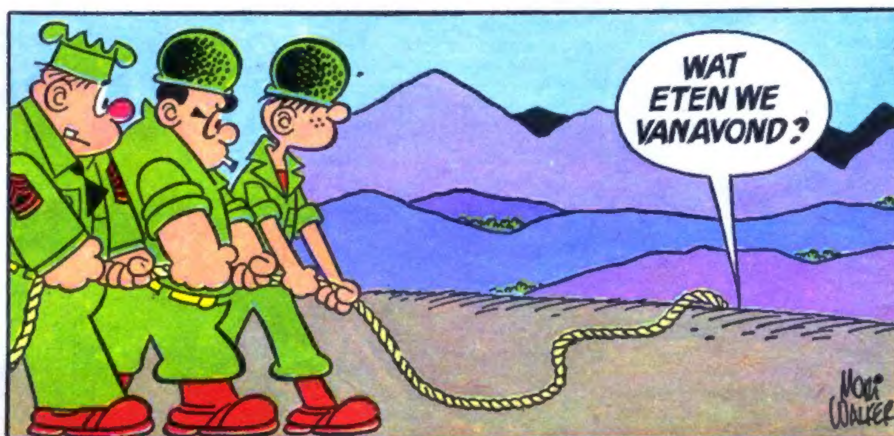

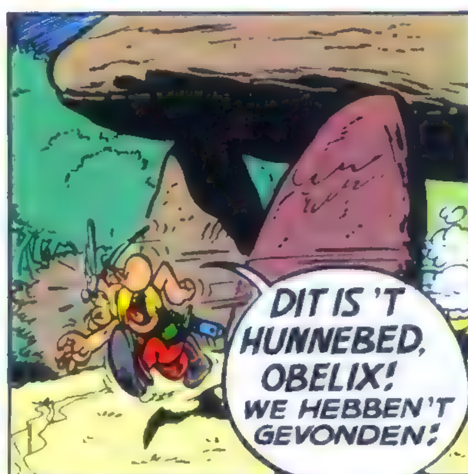
Asterix en het gouden snoeimes

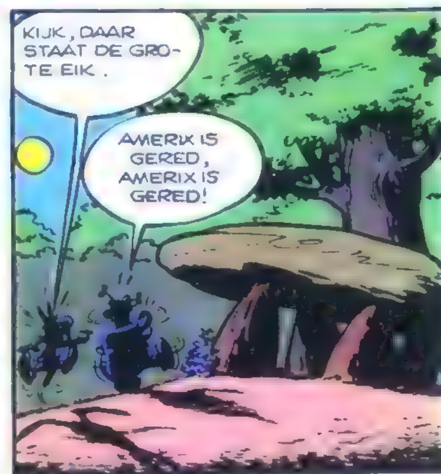
Asterix en Obelix zijn in Lutetia om een gouden snoeimes te bestellen bij Amerix, de goudsmid, maar de man is spoorloos verdwenen en onze vrienden stuiten onderweg op allerlei moeilijkheden . . .

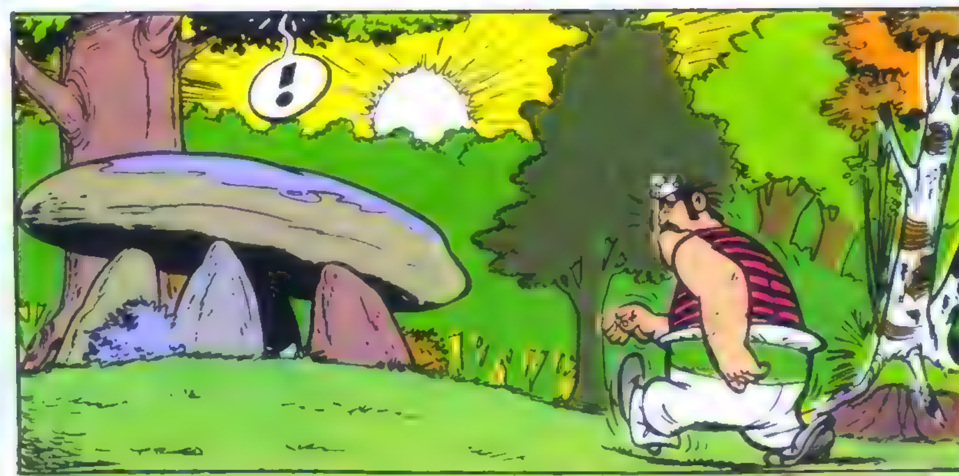

Asterix

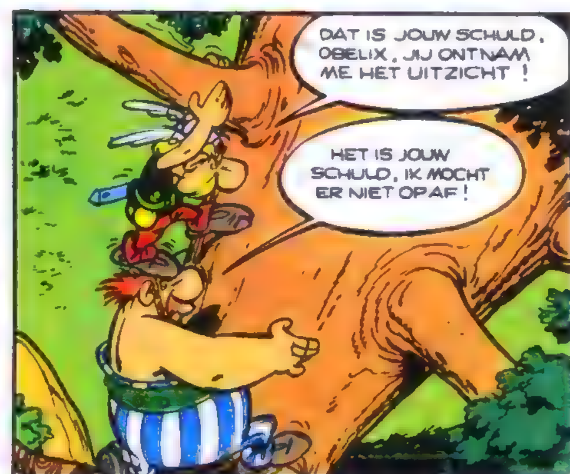

DAT IS LENTIX ?! ZULLEN WE . . .
NEE, OBELIX, STT . . .

WAAROM, ZOU-DEN WE NIET . . .
STIL, OBELIX !

ALS JE ME NIET ZEGT WAAROM NIET, GA IK TOCH EN BEN IK BOOS !
IK WIL WETEN WAAR HIJ NAAR TOE GAAT EN NU MOND DICHT !

OH!

HIJ IS WEG ?!?

DAT IS JOUW SCHULD, OBELIX, JIJ ONTNAM ME HET UITZICHT !
HET IS JOUW SCHULD, IK MOCHT ER NIET OPAF !

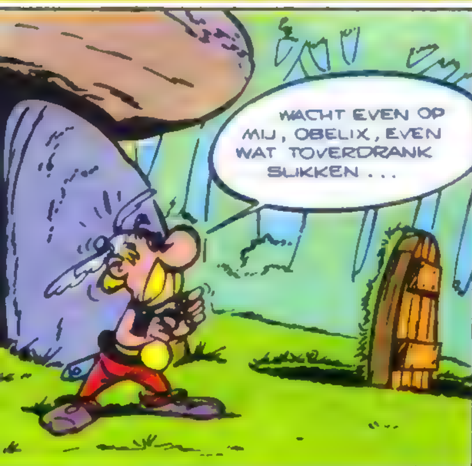

ZIJN VOET-SPOREN HOU-DEN HIER OP . . .

MISSCHIEN IS ER EEN VER-BORGEN LUIK . . .
IK ZAL EENS KIJKEN . . .

IK HEB 'T GE-VONDEN!

en het gouden snoeimes

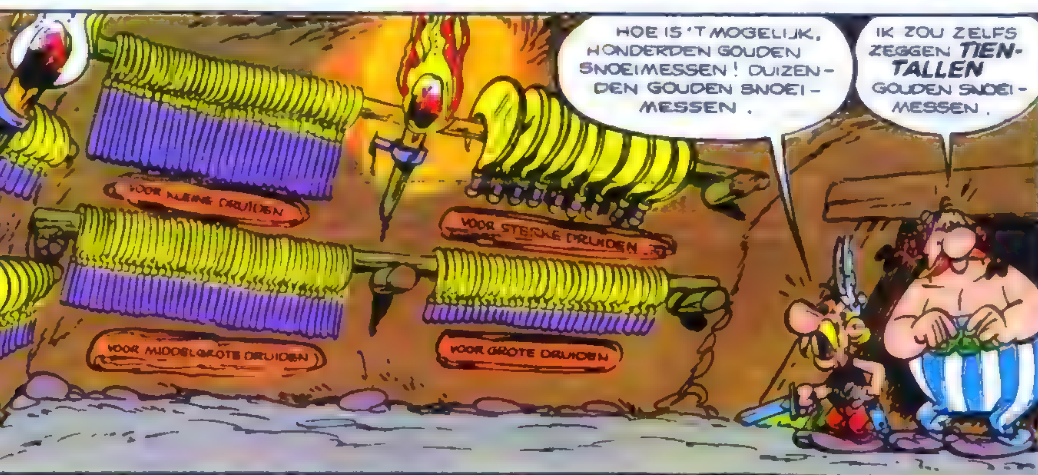

WORDT VERVOLGD

BONANZA

DE SCHRIK VAN DE PRAIRIE

De dromedaris van Hoss Cartwright verjaagt door z'n onaangename lucht alle paarden

NAT BADPAK HALEN

ZOMER (half juli) — dat betekent, als het weer en speciaal de zon wat mee willen werken: **watersport**. Zwemmen, roeien, pootjebaden, zeilen of het heel snelle werk in òf achter de boten met ronkende motoren. Ja, achter de motorboot of **speedboat**. Misschien heb je in de zomervakantie weleens de waterskiërs over plassen en meren zien zwieren, in een spoor van opstuivend water achter een snelle boot. Een machtig gezicht, vind ik, en 't lijkt me ook een machtige sport om te doen, zij het ook geen eenvoudige. Want daar sta je dan, aan het eind van een meter of twintig lange lijn op een plankje **met niets dan water** onder je. Raar idee eigenlijk! Dat plankje, die skilat, is ongeveer 15 cm breed en een dikke anderhalve meter lang. 't Moet toch bepaald iets anders zijn dan staan op een paar lange latten met een flink pak sneeuw onder je, hoewel je aan de andere kant zachter in het water zakt dan in de sneeuw ploft. Tenminste, dat dacht ik zo, want ik heb me nog nooit aan zulke zaken gewaagd.

Nu moeten we de moeilijkheden ook weer niet overdrijven. Ik heb wel'ns filmopnamen gezien (uit heerlijke gebieden ergens in de blijkbaar altijd zonnige Caribische Zee) van groepjes waterskiënde meisjes; ze gingen daarbij op elkaars schouders staan en haalden meer van dergelijke aantrekkelijke stunts uit zonder dat ze daarbij gehinderd werden door de wetenschap dat ze op een dun, door water gedragen plankje balanceerden. Maar dat ging natuurlijk niet zo snel als in wedstrijden, waarin ze snelheden bereiken (dank zij uiteraard de trekkende motorboot) van meer dan 100 km per uur, een snelheid die het uitvoeren van elegante bewegingen ietwat moeilijk maakt. Verder behoort (net als bij de wintersport op de lange latten) het springen tot het programma van de waterskiërs; daarvoor laten ze zich dan tegen een in het water gebouwde schans (of zeg maar: schansje) op trekken en maken sprongen van wel dertig, veertig meter, hetgeen een buitengewone vaardigheid en beheersing vergt, want het verkeerd neerkomen kan wel'ns pijnlijk zijn. Maar ja, aan zulke dingen begin je natuurlijk niet dan na een flinke oefening, wat ook in Nederland kan gebeuren, want er zijn hier „scholen" waar je de kunst van het waterskiën kunt leren. Het „zakken" voor het examen moet, lijkt me, letterlijk opgevat worden, maar dat kan geen bezwaar zijn als het water een lekkere temperatuur heeft... Het moge overigens voor jongens en meisjes die wel iets in deze frisse tak van sport zien, een geruststelling zijn dat ze niet onmiddellijk in hoog tempo over het water zullen worden gesleurd. Natuurlijk niet, alles moet geleidelijk geleerd worden, want, nietwaar, dan breekt het lijntje niet. Maar een nat (bad-)pak is wel onvermijdelijk. Ach, waar heb je anders een badpak voor?

NIETS ZEGGEN

OVER water gesproken: er zijn zeilwedstrijden over de Atlantische Oceaan voor grote zeilschepen. Maar ook voor eenmansboten. Moet je je voorstellen: één man, daar zo'n lange tijd in z'n dooie eentje midden op die grote Oceaan. Niemand om tegen te praten, alleen de radio om contact met de bewoonde wereld te houden. Verder zit je maar tegen jezelf aan te kijken, wat (volgens mij) nogal gauw moet vervelen. Dat wil zeggen: ik zou op mezelf gauw uitgestudeerd zijn.

Erg bont maakt het nu een Amerikaanse mevrouw, ene Mrs. Sites. Zij gaat de oversteek wagen in een sloep van een meter of zeven en ze heeft **geen** radio aan boord. Rare liefhebberij, zul je zeggen, en ik ben het helemaal met je eens. Mevrouw Sites lijkt me niet zo'n verschrikkelijke sportvrouw en nog minder iemand die haar hart verpand heeft aan zeilen, want ze doet het nog geen half jaar. Ze maakt die tocht, zegt ze, omdat ze een poosje alleen wil zijn en in het bijzonder omdat ze een tijdlang tegen niemand wil praten. Nou, dat kan dan. Midden op de Oceaan heb je weinig aanspraak. Misschien zal een enkele dolfijn even langs komen, maar met zo'n springerige vis ben je gewoonlijk ook snel uitgepraat. Enfin, die mevrouw moet het zelf maar weten. Voor haar zal het wel een dubbele wedstrijd worden. Eerst die eindeloze oceaan overkomen, en verder voortdurend zwijgen. Sstt... niets zeggen!

WATERGENEUGTEN

DOOR BOB SPAAK

ZWAAR BEROEP

IN Hannover is een voetbalclub, Arminia geheten, die het in de regionale afdeling niet slecht deed. Gedurende 14 wedstrijden bleven de jongens ongeslagen, maar de inspanningen waren toch zo groot, dat de spelers het nodige gewichtsverlies leden. Er waren spelers die tot vijftien pond verloren, wat ook weer niet gezond kan zijn. In ieder geval ging dit Arminia op een bepaald moment aan het sukkelen en het kampioenschap kregen ze dan ook niet te pakken. Het is hoogst onwaarschijnlijk, dat ze wèl geslaagd waren, indien ze vijftien pond waren aangekomen, maar het zou misschien wel beter geweest zijn. Geen kampioen worden en er ook slecht uitzien, dat is dubbel verlies!

SPORT/FILMSTERREN

AL vaak zijn sportsterren filmsterren geworden. Hele rijen zelfs. Beroemde zwemmers als Johnny Weismuller en Buster Crabbe en de dubbele tienkampkampioen Bob Mathias, allemaal Amerikanen, hebben als filmster kunnen profiteren van hun langdurige sporttraining, want ze moesten meestal sportieve rollen spelen, als de held uit de wildernis Tarzan. Vooral zwemmers schijnen 't voor de filmcamera's goed te doen. In Hollywood is men nu iets van plan met de drievoudige Olympische kampioene Dawn Fraser (die door haar bond voor niet minder dan tien jaar geschorst is). En in Frankrijk heeft men Alain Gottvalles, de zeer snelle vrijeslag-zwemmer, die in Tokio faalde, aan een filmrol geholpen. Griezelige titel van de film: „Bloedbad in Caracas". Met sport zal die laatste film wel weinig te maken hebben, maar zonder bad kon Alain het blijkbaar toch niet af.

PEP PRIJSVRAAG Nr. 27

OPLOSSING RANGSCHIKKEN

geliefd — blaffen — kleedje — kladden — belenen.

Het gezegde luidt: **lief en leed delen.**

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 22 ZIJN:

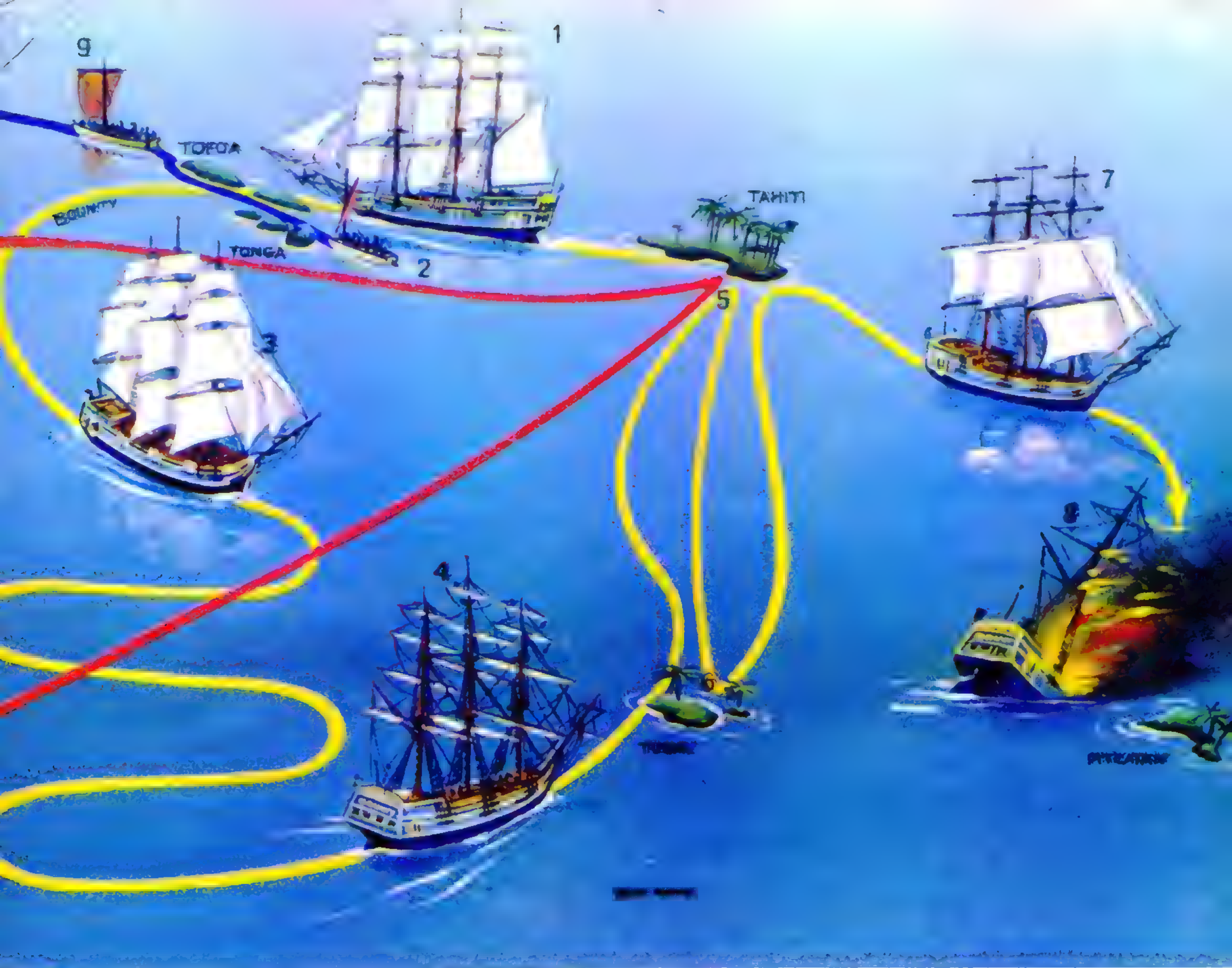
1e prijs: Kinderen Rademaker, Dorpsstraat 33, Hazerswoude. 2e prijs: Hanny v. Oosterhout, Geldrop; Johnny Beaulen, Maastricht; Madelon Hijmans, Blaricum; Peter v. d. Groep, Baarn; Marian Boetier, Nijmegen; Kinderen Heeuwenhoek, Puttershoek; Nel de Wit, Zoetermeer; Fred Kerkvliet, Den Haag; Yvette Ros, Amsterdam; Bets Kay, Oterleek. 3e prijs: Melle Minnema, Surhuizum; Nelly Bijl, Schoorl; Joep Walter, Oegstgeest; Cobie v. Rooijen, Vianen; Klaas Mulder, Groningen; Gerrie den Hoet, Waalwijk; Hans Schenkel, Delft; Annie Wessels, Deventer; Jan Offermans, Merkelbeek; Maatje v. Geet, Kedichem.

DE KOKOSNOTEN WE

KAPITEIN Bligh werd met een schok wakker ... en keek recht in de loop van een revolver! „Wat heeft dat te betekenen?" brulde hij. „Christian! Weet je wel wat je doet? Dit is MUITERIJ!" Even later werd Bligh van zijn bed gelicht en aan dek gebracht, waar een zwijgende bemanning hem stond op te wachten. Luitenant Christian had het commando overgenomen. Het was 28 april 1789 ...

Kapitein Bligh, een hardhorend en misschien daardoor wantrouwend man, streng, plichtsgetrouw en fel op de reglementen, had opdracht gekregen met zijn schip, de Bounty, jonge broodbomen van Tahiti naar Jamaïca te vervoeren. Bligh was geen gemakkelijk heerschap en al gauw gaven zelfs zijn officieren er de voorkeur aan, niet meer samen met hun kapitein te eten. Na een rustperiode van vijf maanden op Tahiti, was de overgang naar de hel op de Bounty te groot. De spanning aan boord werd tastbaar, vooral toen de jonge Christian regelmatig het mik-

RDEN DUUR BETAALD

punt van Bligh's spotternij werd. Gelaten liet de luitenant talloze onredelijke woedeuitbarstingen over zich heengaan, tòt de maat vol was. Bligh beschuldigde hem voor de diefstal van enkele kokosnoten. De breuk die hierdoor tussen de twee mannen ontstond, kon niet meer overbrugd worden. Een verzoeningspoging van Bligh werd verbitterd van de hand gewezen. En toen, drie weken na het vertrek van Tahiti, barstte de bom . . . Na de muiterij werd kapitein Bligh met zeventien getrouwen en een kleine voorraad proviand in een sloep neergelaten (2) en begon via Tofoa (9) zijn verschrikkelijke tocht naar het vasteland van Australië (11). Onderweg was het bootje blootgesteld aan de woeste natuurelementen en alleen dank zij Bligh's kundigheid als zeeman, zijn leiderschap als kapitein, slaagde het kleine gezelschap erin, de 5800 km lange tocht (10) te volbrengen. Na op Timor (12) verse proviand ingeslagen te hebben, zette Bligh koers naar Engeland, waar hij Kerstavond van 't jaar 1789 aankwam.

Christian intussen begreep dat het schip met zijn bemanning vogelvrij verklaard was en besluiteloos (3) voer hij richting Tubai en vandaar naar Tahiti (5). Een gedeelte van de muiters bleef hier achter. In de hoop op Tubai een nederzetting te kunnen vestigen, vertrok de Bounty met de overgebleven muiters, 8 inlanders en 12 vrouwen weer naar het eiland (6). De vijandige houding van de eilandbewoners noodzaakte de muiters echter terug te keren naar Tahiti. Vandaar ging de tocht (7) naar het kleine onbewoonde eilandje Pitcairn. Op bevel van Christian werd de Bounty voor de kust in brand gestoken (8). Hiermee was de terugweg voor iedereen afgesneden. In plaats van de vredige kolonie waarvan Christian gedroomd had, ontstond er al spoedig door onderlinge jaloezie, hebzucht en rassenhaat, een slechte verhouding onder de muiters zelf en tussen hen en de inlanders. Toen een der vrouwen door een ongeluk om het leven kwam, brak de hel los. De ene moord na de andere werd gepleegd. Tenslotte bleef slechts één van de muiters op het eiland over. Samen met de talloze nakomelingen die inmiddels geboren waren, èn hun moeders, leefde hij gelukkig in eenzaamheid, tot hij in 1809 bij toeval door een Amerikaanse boot werd ontdekt.

Teruggekeerd in Engeland werd Bligh als een nationale held begroet. Hij werd bevorderd in rang en kreeg opdracht met het schip, de „Pandora", de muiters op te sporen (13). Bligh voer rechtstreeks naar Tahiti, waar hij de achtergebleven muiters aantrof. Op de terugweg naar Engeland (14) leed de Pandora, vlak voor de Australische kust, schipbreuk (15); er kwamen vier van de gevangenen om. De bemanning en de rest van de muiters voeren in reddingssloepen (16) via Timor naar Engeland, waar zes van de tien muiters ter dood veroordeeld werden.

DE WILDE

Kadem heeft gezworen zijn neef Toenga te doden, maar als hij wil toeslaan, komt er een reusachtige sabeltandtijger opdagen.

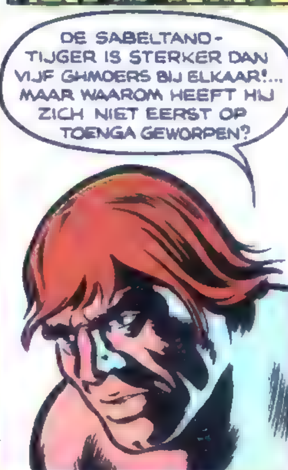

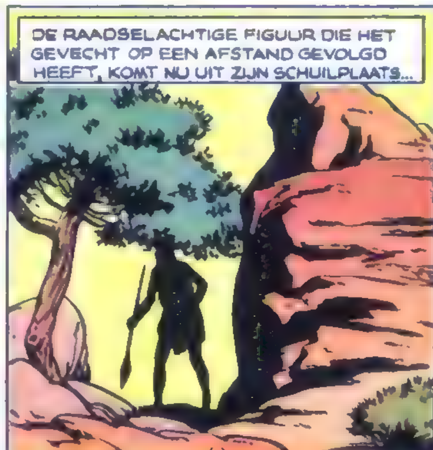

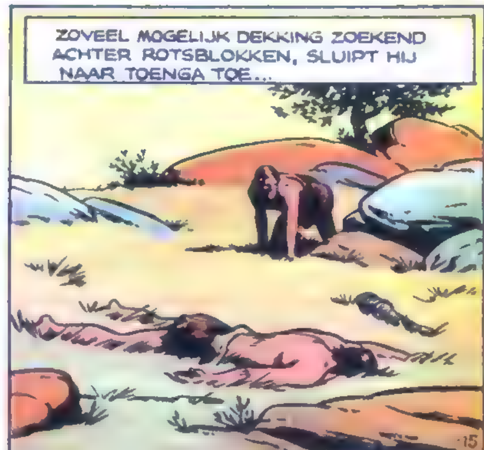

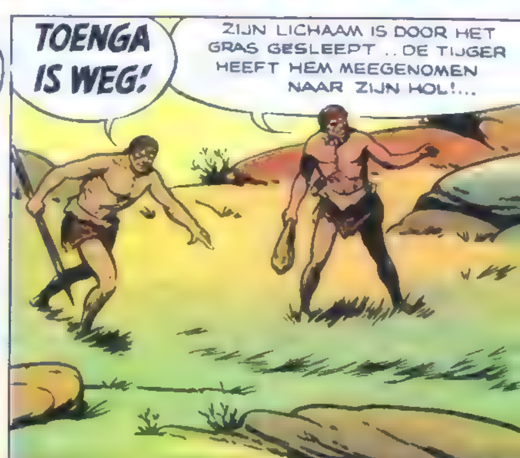

HORDE

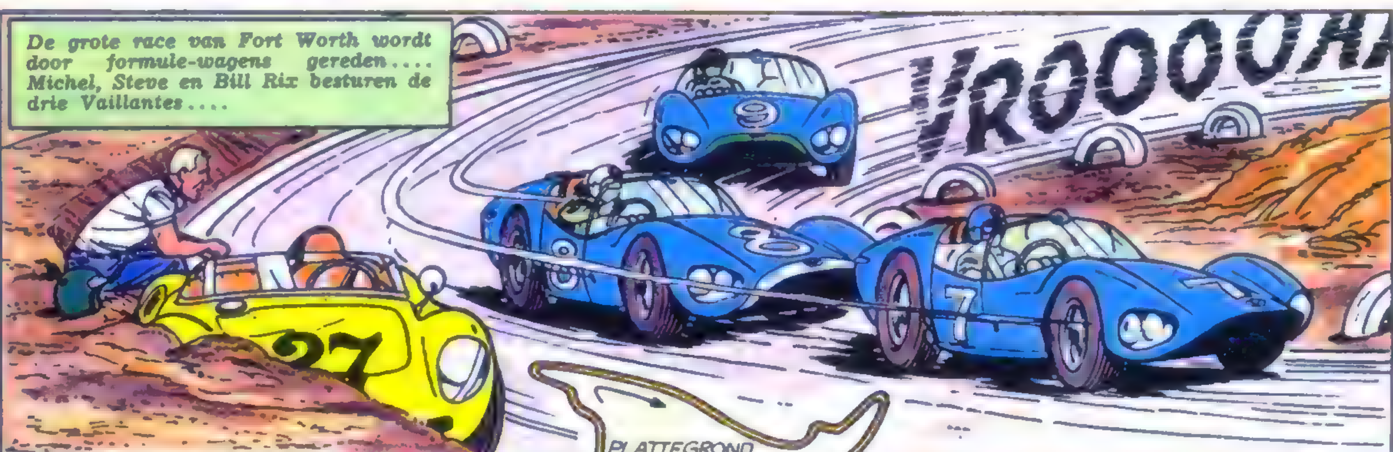

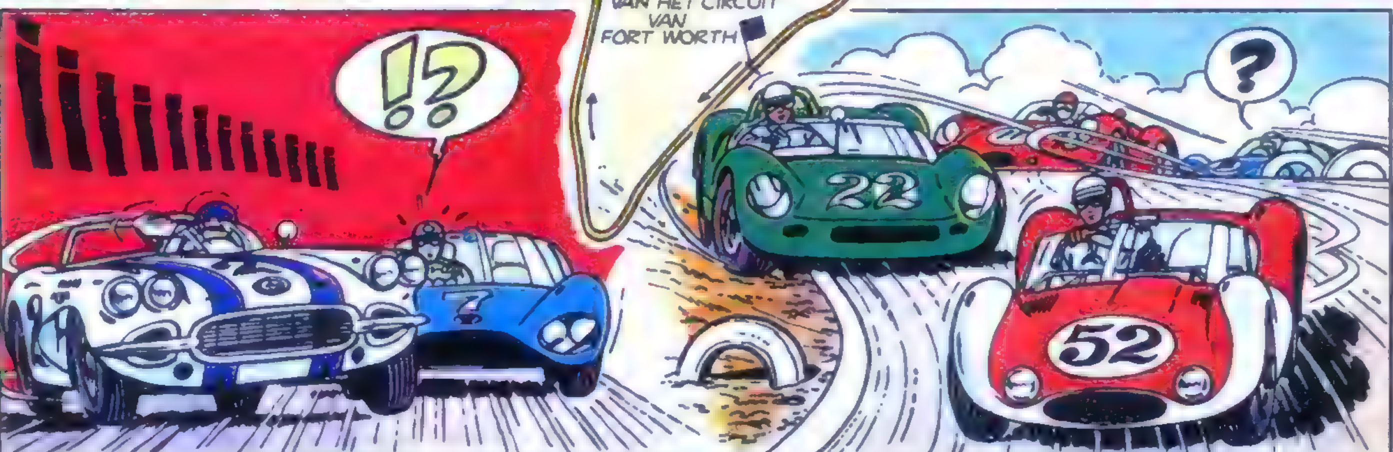
WORDT VERVOLGD

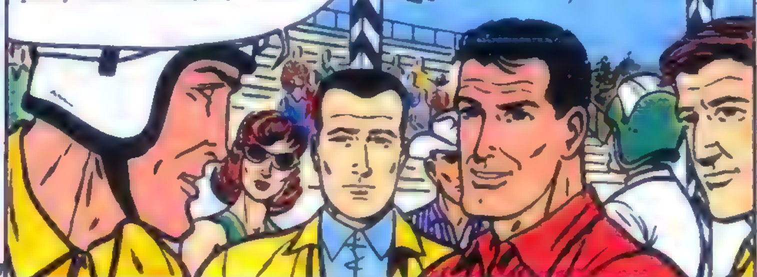
HET VERRAAD VAN

Michel Vaillant is in Amerika om daar de eer van de Vaillante te verdedigen. Steve Warson schijnt moeilijkheden te hebben.

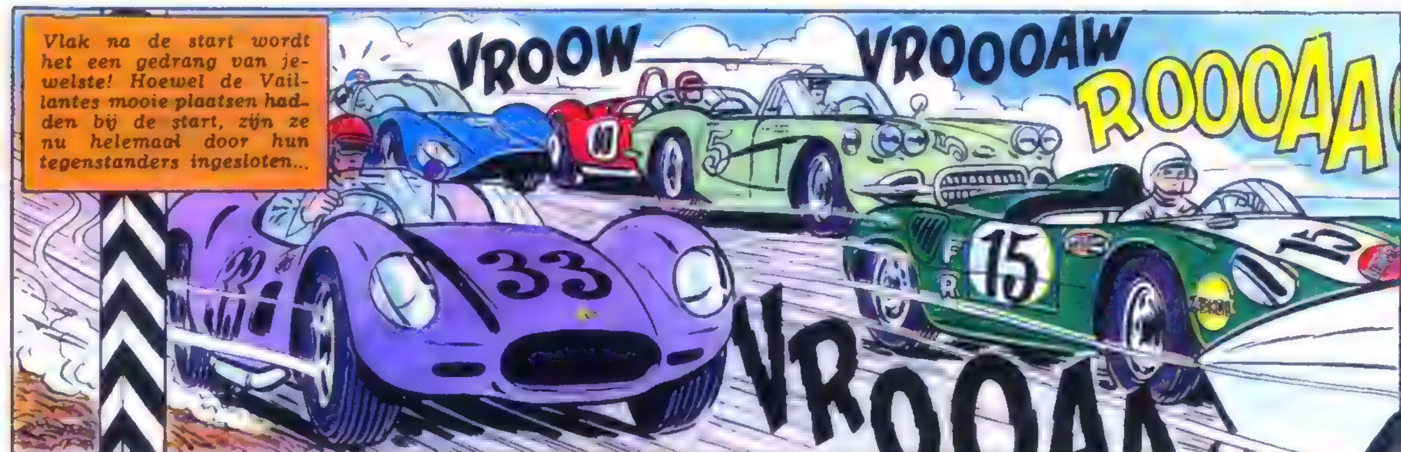

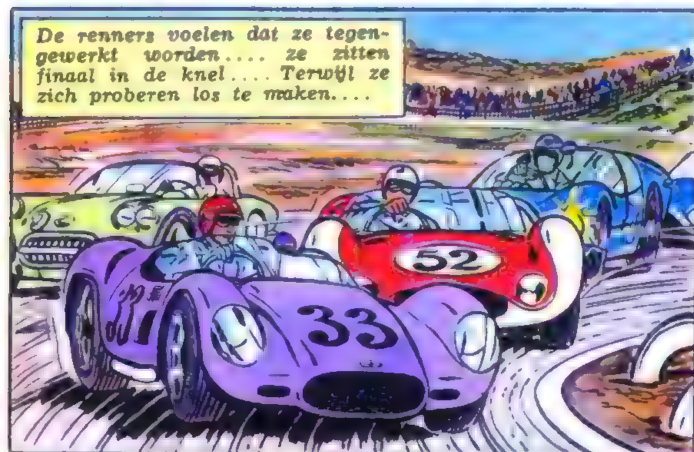

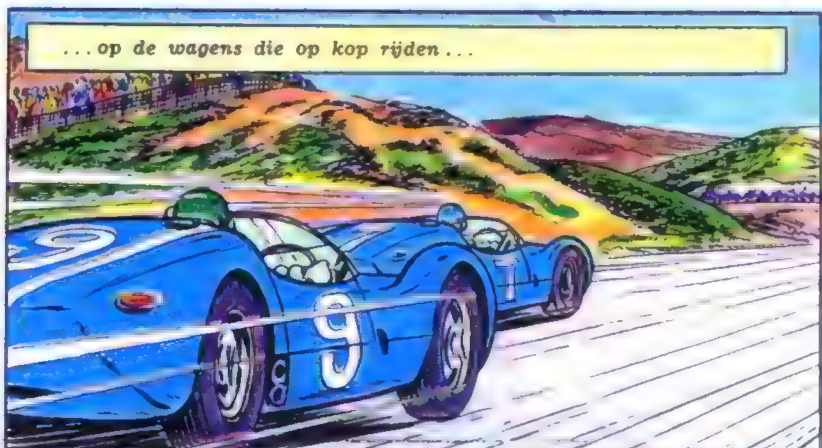
STEVE WARSON

Wordt vervolgd

De Goudzoeker van MEMPHIS-CITY

Een speciaal voor PEP geschreven Arendsoogverhaal door P. NOWEE. Illustraties: HANS KRESSE

Paton, een oude goudzoeker, heeft eindelijk een rijke ader ontdekt, maar dan worden zijn eigendomspapieren gestolen door vier schurken. Arendsoog en Witte Veder gaan de boeven achterna en raken in een gevecht verwikkeld. Arendsoog staat tegenover een overmacht . . .

HOUD hem vast!" brulde Elkton tegen Bockman. Hij haalde zijn vuist uit... Arendsoog kon op het laatste moment zijn hoofd opzij rukken, anders zou Elktons vuist hem midden in het gezicht hebben getroffen. Nu maaide de schurk een gat in de lucht. Witte Veder had intussen zijn evenwicht hervonden. In één oogopslag zag hij wat er in de diepte gebeurde...
PANG! PANG!
De schoten werden duizendvoudig weerkaatst door de bergen...
Met een gil sprong Leffer achteruit. „Ik ben getroffen... Ik ben getroffen..." brulde hij ontzet.
Mormon, die heel even uit het veld geslagen was toen de schoten klonken, deed een nieuwe duik naar de revolvers. De kogels, die vlak voor hem op de harde rotsen ketsten, brachten hem echter spoedig tot andere gedachten. Witte Veder vuurde nu onafgebroken. Hij slaagde erin, Leffer en Mormon achter de rotsen te drijven. De Indiaan hoopte dat Arendsoog het met Elkton en Bockman wel klaren zou. Hij kon niet meer doen, dan voorkomen dat de andere schurken bij hun wapens kwamen of zich bij Elkton en Bockman voegden.
Met inspanning van al zijn krachten wist Arendsoog Bockman van zich af te schudden... Maar daar was Elkton alweer... De schurk vocht als een leeuw. Begreep hij dat het erop of eronder was? Dat deze seconden beslisten over vrijheid of een langdurige gevangenschap? Terwijl Arendsoog Bockman, die terugkwam, kennis liet maken met zijn stevige knuisten, sprong Elkton hem op de rug. Bliksemsnel boog Arendsoog zich voorover ...en met een fraaie duik sloeg Elkton over hem heen. Een paar tellen bleef de schurk als verdoofd liggen... Toen kwam hij weer overeind. Zijn gezicht was vertrokken tot een afzichtelijk masker...
Vijf, tien seconden stond Arendsoog tegenover de twee schurken... Dan stortten de mannen zich als bij afspraak tegelijk op onze vriend... Arendsoog slaagde erin de klauwende handen van Elkton te ontwijken... Hij haalde uit... Zijn vuist trof Bockman in de maagstreek. De schurk maakte een hikkend geluid en sloeg dubbel. Op hetzelfde ogenblik trof Arendsoogs linkerhand de kin van de man... Zonder nog een geluid te maken zakte Bockman in elkaar.
Dat is één, dacht Arendsoog tevreden. Nu Elkton nog!
Mormon, die door de kogels van Witte Veder gedwongen werd achter de rotsen te blijven, moedigde zijn vriend aan. „Kom op, Elkton...! Geef hem er van langs...!" brulde hij.
Eigenlijk was het een raar gezicht. Als twee dansers sprongen Arendsoog en Elkton in het rond...
„We zullen eens kijken wie dit het langst volhoudt," mompelde Arendsoog. Het was hem niet ontgaan dat Elktons ademhaling steeds zwaarder ging. Hij hijgde als een postpaard en veegde af en toe met een wild gebaar de plakkende haren van zijn voorhoofd.
De schurk begreep zelf ook wel dat hij het niet lang meer zou uithouden. Hij wachtte nog even... Toen zag hij zijn kans schoon en brullend als een getergde leeuw dook hij naar zijn tegenstander. Halverwege ontmoette hij echter de hand van Arendsoog, die als een moker op de kin van de schurk neerkwam.
Dit was het moment, begreep Arendsoog. Nu moest **hij** in de aanval! De slagen regenden neer op het arme hoofd van Elkton. Hij ging in de verdediging en probeerde de klappen af te weren. Steeds verder werd hij achteruit gedrongen... Hij kon het rotsblok niet zien, dat achter hem lag! Arendsoog had het echter wel gezien en hij greep de kans die hem geboden werd... Razendsnel deed hij een stap voorwaarts en maakte een schijnbeweging... Elkton sprong achteruit... struikelde en viel dan languit... Voor hij zich kon herstellen, zat Arendsoog boven op hem! De schurk trapte en sloeg als een bezetene. Hij slaagde er zelfs in om Arendsoog weer van zich af te duwen.
„Dat had je gedacht!" brulde hij, terwijl hij snel overeind krabbelde. Hij haalde zijn vuist uit. „Elkton laat zich..." Hij zweeg plotseling.
Er gebeurde iets vreemds! Arendsoog sprong niet achteruit om de klap te ontwijken... Als uit steen gehouwen bleef hij staan... Slechts zijn bovenlichaam draaide iets... Op het moment dat Elktons vuist langs zijn gezicht schoot, greep hij de arm van de man... Een flinke ruk was meer dan voldoende om hem uit zijn evenwicht te brengen... Elkton dook naar voren, maar op het moment dat hij dreigde te vallen, werd hij door Arendsoog tegengehouden! Hij voelde dat zijn arm op de rug gedraaid werd.
„Au!!!" brulde hij.
Arendsoog liet de arm iets zakken. „Ik waarschuw je," zei hij, terwijl hij probeerde weer wat op adem te komen. „Probeer geen gekke dingen uit te halen, want dan..." Een klein duwtje tegen de arm was voldoende om Elkton iedere illusie te ontnemen.
Witte Veder had intussen niet stil gezeten. Hoewel hij twee handen nodig had om te schieten en zijn wapens daarna weer bij te laden, was hij er toch in geslaagd om verder af te dalen. En korte tijd nadat Arendsoog de strijd in zijn voordeel had beslecht, voegde de Indiaan zich bij zijn vriend.
„Houd jij ze even onder schot, boy?" vroeg hij hijgend. Hij liet Elktons arm los en beval hem bij Bockman te gaan staan, die nog steeds bewusteloos op de grond lag.
Leffer en Mormon, die drommels goed begrepen dat het spel verloren was, kwamen traag te voorschijn toen de cowboy het beval.
Toen de schurken zich bij Elkton en Bockman hadden gevoegd, liet Arendsoog de mannen een voor een naderbij komen. En terwijl Witte Veder zijn wapen klaar had om in geval van nood te kunnen schieten, bond Arendsoog de handen van de schurken op de rug bij elkaar. Hij gebruikte hiervoor de riempjes die om de dekenrollen hadden gezeten. Bockman, die inmiddels bijgekomen was, werd als laatste man geboeid.
„Hou op met dat gejammer," zei Arendsoog wrevelig tegen Leffer. „Je gaat echt niet dood van dat wondje." Hij had allang gezien dat de kogel uit Witte Veders revolver de arm van de schurk slechts heel even had geschampt.
„Waar zijn jullie paarden?" vroeg hij dan.
Geen van de mannen gaf antwoord. Met norse gezichten staarden ze naar de grond.
„Uitstekend! Dan gaan we lopen naar Memphis-City... Dat wil zeggen: jullie mogen lopen, terwijl wij rijden..." zei Arendsoog nuchter.
Zijn woorden bezorgden Bockman, die nogal zwaar gebouwd was, een hevige schok. Lopen naar Memphis-City! Dat zou hij niet overleven!
„De paarden staan in een dal, dat evenwijdig loopt met dit dal," zei hij kort. De stoet zette zich in beweging. Bockman liep voorop met Arendsoog. Witte Veder, de revolver nog steeds in de hand, sloot de rij.
Inderdaad stonden de paarden waar Bockman had gezegd.
„Wil jij Lightfeet en je eigen paard gaan halen, boy?" vroeg Arendsoog aan Witte Veder. „Ik houd hier wel een oogje in het zeil."
Witte Veder verdween en keerde een kwartier later terug met de twee paarden.

In Memphis-City was het leven van alledag reeds begonnen toen de stoet de stad binnenreed. De mensen wreven hun ogen uit. Was dat niet de cowboy die Paton en de staljongen uit het brandende hotel had gered? Maar wie waren zijn gevangenen? En wie was de Indiaan?
Voor het kantoor van de sheriff liet Arendsoog de stoet halt houden. Op hetzelfde moment werd de deur open-

gegooid en stormde de sheriff naar buiten. „Gelukkig dat jullie er zijn!" riep hij uit. „Ik heb geen oog dicht gedaan vannacht!"
„Je bent de enige niet, sheriff," lachte Arendsoog. „Wij evenmin en ik weet zeker dat deze heren je erg dankbaar zullen zijn voor een slaapplaats... Zelfs al is dat een harde brits in een cel...!"
„Laat dat maar aan mij over," bromde de sheriff. „De heren gaan eerst achter slot en grendel. De rechter heeft nog

een hartig woordje met ze te spreken."
„Wacht nog heel even," zei Arendsoog plotseling. „Ik wilde ze nog iets vragen."
„Ga je gang!"
Arendsoog keek de mannen een voor een aan. „De eigendomspapieren van Thomas Paton... Wie heeft die?"
Heel even bleef het doodstil. Toen trok Elkton de schouders op. „In mijn zadeltassen," snauwde hij.
De papieren veranderden van eigenaar.
„Zo," besloot Arendsoog. „Ik laat ze verder aan jou over, sheriff. Wij gaan eens kijken hoe Paton en Den het maken. Weet je waar ze zijn, sheriff?"
„Dokter Artmore vond het beter dat zij de nacht in zijn huis doorbrachten. Ik denk dat ze daar nog wel zijn. Kijk, het is dat huis met die rode gordijnen."
En terwijl Arendsoog en Witte Veder naar het aangewezen huis reden, vertelde de sheriff aan de nieuwsgierige omstaanders wie de cowboy en de Indiaan waren...

„Oh, ze maken het uitstekend," zei dokter Artmore. „Kom maar mee naar boven. Ze begrepen al niet waarom ik liever had dat ze vannacht hier bleven. De schok, hè... U begrijpt het wel. Ik hield ze liever nog even onder controle."
Arendsoog knikte instemmend. Ze volgden de dokter naar boven.
Paton en Den hadden zich al aangekleed, en hadden niet de minste moeite met het ontbijt dat de vrouw van de dokter boven had gebracht. Er werden handen geschud en Paton dankte Arendsoog ook namens Den omstandig voor hun redding.
„Zo, en nu is het wel genoeg," maakte Arendsoog lachend een eind aan de „dankrede". „We hebben niet meer dan onze plicht gedaan!" Hij haalde het eigendomspapier te voorschijn en gaf het aan Paton.
En toen deed Paton wat niemand verwachtte... Hij pakte het papier aan, streek een lucifer aan en hield de vlam bij het document... De stilte was voelbaar terwijl de vlammen aan het papier lekten.
„Jullie begrijpen er natuurlijk niets van," zei Paton ernstig. „Het is misschien ook wel vreemd... Ik heb vijftig jaar lang naar goud gezocht. Een week geleden dacht ik dat ik eindelijk het geluk gevonden had... Het was niet waar. Ik heb nog nooit in mijn lange leven zoveel angsten uitgestaan als de laatste dagen. Vannacht heb ik er over na liggen denken... Het terrein staat op mijn naam en niemand anders dan ik kan het ooit ontginnen... En ik doe het niet! Ik heb een rustiger betrekking gevonden op mijn oude dag."
„Wat zeg je nou!" riep Arendsoog verbaasd uit. „Mag ik ook weten waar?"
„Paton wordt mijn koetsier," antwoordde dokter Artmore voor de oude man. „Vroeger ging ik mijn patiënten te paard bezoeken, maar ik word ook al een dagje ouder. De laatste jaren ging het niet meer zo goed... Ik geloof dat dit eén schitterende oplossing is, zowel voor Thomas als voor mij."
„En voor Black," vulde Paton aan. „Het dier kan nu tenminste bij mij blijven!"
„En ik ga weer als een brave jongen terug naar mijn baas," deed Den ook een duit in het zakje. „Maar ik vind het niet erg hoor! Het is fijn werk bij de paarden..." Hij zweeg. In de hoofdstraat klonk geroezemoes, alsof zich een grote menigte voor het huis van de dokter verzamelde. En plotseling hief de aanwezige jeugd een spreekkoor aan: „Arendsoog! Witte Veder! Arendsoog! Witte Veder! Arends..."
„Uwe Excellentie wordt op het balkon verwacht," lachte de dokter, terwijl hij de balkondeuren opendeed.
Arendsoog greep Witte Veder bij de arm en liep naar buiten. Er ging een oorverdovend gejuich op.
Toen stak Arendsoog plotseling zijn hand op. Het werd zo stil, dat iedereen kon horen wat de cowboy zei. „Jullie vergeten iemand," riep hij. „Jullie moeten niet voor ons juichen!" Hij wenkte Den, die met een rood hoofd naderbij kwam.
Arendsoog nam de staljongen tussen hem en Witte Veder in. „Van deze jongeman kunnen we allemaal nog iets leren," zei hij dan ernstig. „Hij is eerlijk, moedig en een harde werker..."
Hij hoefde niets meer te zeggen. Er ging een donderend applaus op. Den wist met zijn figuur geen raad. Toen legde hij plotseling een hand op Arendsoogs schouder en hij wist dat àlle jongens van Memphis-City hem benijdden!

E I N D E

EEN AVONTUUR VAN SPAGHETTI

HET IS DE **GOUDEN FIETS!** MOOI ZO! IK VERBIED JULLIE HET HOTEL TE VERLATEN ZOLANG **WIJ** HIER BLIJVEN!

MAAR JE HOEFT NIET BANG TE WEZEN DAT HET LANG ZAL DUREN! WIJ SLAAN ONZE LAATSTE GROTE SLAG EN VERTREKKEN DAN MET DE BUIT NAAR VEILIGER STREKEN ... ER ZIJN HIER **TE** VEEL MENSEN DIE NIEUWSGIERIG ZIJN ...

EN ZORG INTUSSEN DAT WIJ GOED TE ETEN EN DRINKEN KRIJGEN, WANT WIJ ZIJN **LASTIGE KLANTEN!**

EVEN LATER...

IS DIE SOEP NOU NOG NIET KLAAR ?!

BIJNA!

WAT ZULLEN ZE SMULLEN ...

ZE VINDEN DE SOEP TE ZOUT EN ZE HEBBEN NOG GELIJK OOK! KIJK DAN TOCH WAT JE DOET, SUFFERD!

!

WAS M'N OVERHEMD EN PERS MIJN PAK OP ... **EN VLUG WAT!**

!

EN POETS ONZE SCHOENEN OOK EVEN!

HET IS WEER ZO LAAT, HOOR! **JIJ** ZEGT: WE KOPEN EEN LEKKER RUSTIG HOTELLETJE EN **ZIE** WAT ER GEBEURT! WE WORDEN EERST BIJNA DOOR DE DOUANE IN DE CEL GEZET EN NU WORDEN WE DOOR SMOKKELAARS GEVANGEN GEHOUDEN!

JA ... IK BEGIN TE GELOVEN DAT JIJ ME ONGELUK BRENGT ...

?!

HOU OP MET DAT GEFLAUWEKUL EN KOM ONMIDDELLIJK HIERHEEN!

goud in de wielen

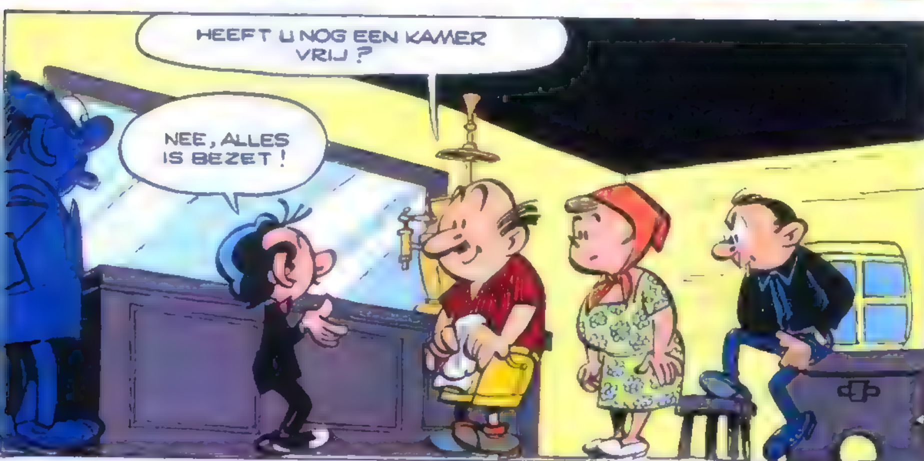

Spaghetti en Prosjoetto zijn de ongelukkige eigenaars van een hotel bij de grens. Ze raken verwikkeld in een smokkelzaak en krijgen last van gouden fietsen en bandieten . . .

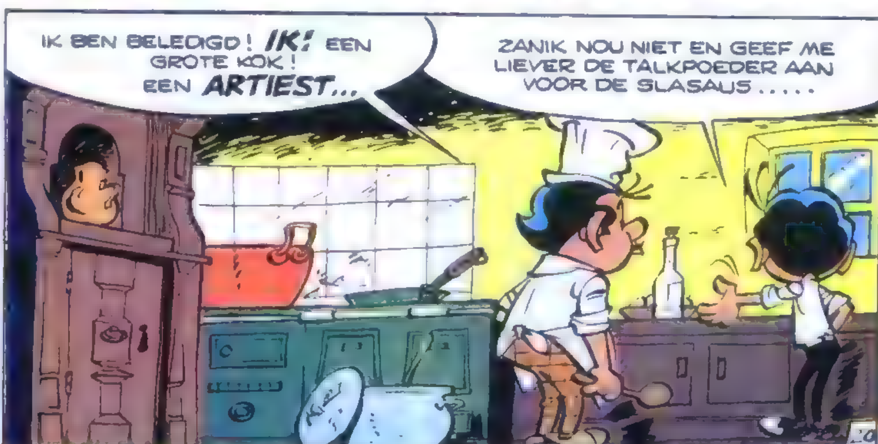

WORDT VERVOLGD

een avontuur van
MICK TANGY

DE VERLOREN

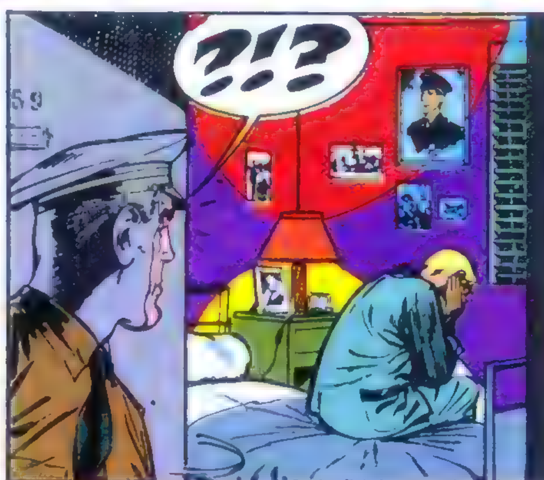

RAKET

Darnier, de instructeur, is samen met Mick Tangy op het nippertje aan de dood ontsnapt. Hij heeft zijn woede gekoeld op een verwaand pilootje met een dubbele naam....

MAAR ..

MAAK JE NIET MOE, TANGY. NIEMAND WIL MIJ ZIEN EN IK WIL NIEMAND ZIEN! BEGREPEN!? GOEIENAVOND!

WEL HEB IK VAN MIJN LEVEN! IK HEB NOG NOOIT ZO'N EIGENWIJZE VENT GEZIEN. DIE KEREL IS DE VERWAANDHEID ZELVE ... EN WAT EEN PRAATJES! ENFIN, DAT HIJ NAAR DE MAAN LOOPT

BLAM!

KIJK, DAAR HEBBEN WE ONZE AMBASSADEUR!

Z'N MISSIE IS BLIJKBAAR MISLUKT. GEEN SUCCES GEHAD. HAHAHAHA!

HEREN! DE AFWEZIGEN MOETEN HET ZELF MAAR WETEN. GENOEG GEWACHT! IK VERKLAAR DE FESTIVITEITEN VOOR GEOPEND!

ZO, ST. BERNHARD... HEEFT HET KEFFERTJE HELIER JE TERUGGESTUURD NAAR JE MAND?

SPLATSJ!

!?!

HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA! HA!

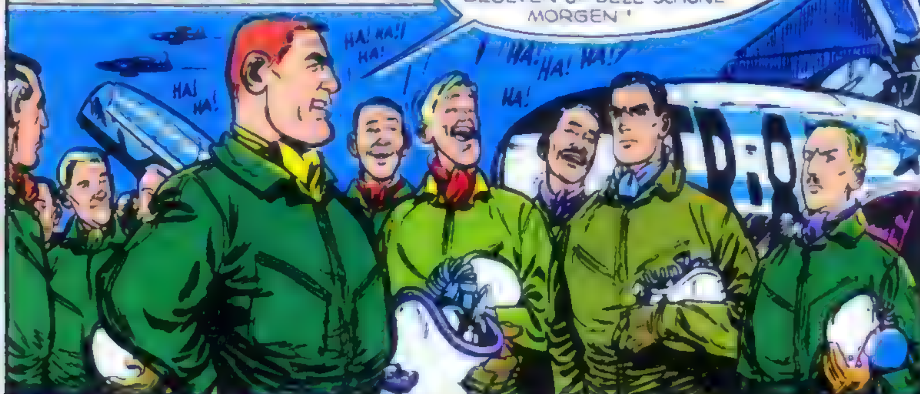
EÉN GOEDE RAAD, TANGY! MAAK JE NIET BEZORGD OVER DIE KLEINE SAINT HELIER, DIE ZICH GEDRAAGT ALS EEN FILMSTER. VOORTAAN ZAL **IK** ZIJN ZENUWCRISES WEL BEHANDELEN!

EN IK VERZEKER JE DAT IK HEM ZAL VERZORGEN. HIJ MOET EERST MAAR EENS LEREN WAT BELEEFDER TE ZIJN TEGENOVER Z'N VRIENDEN. IK ZAL PERSOONLIJK Z'N DUBBELVLUCHTEN BIJWONEN... (1)

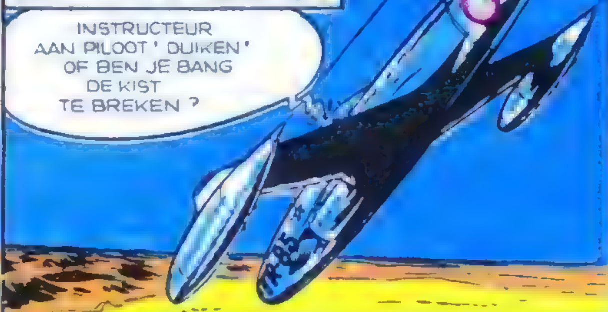
(1) ONDER DUBBEL COMMANDO.

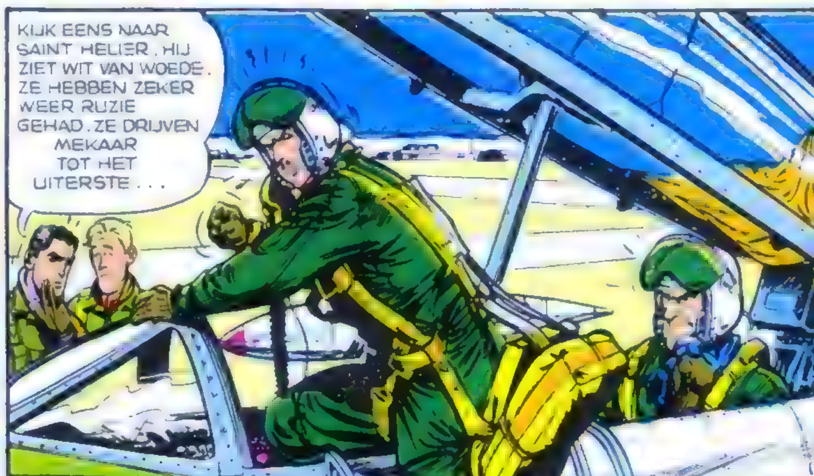

DE VERLOREN RAKET

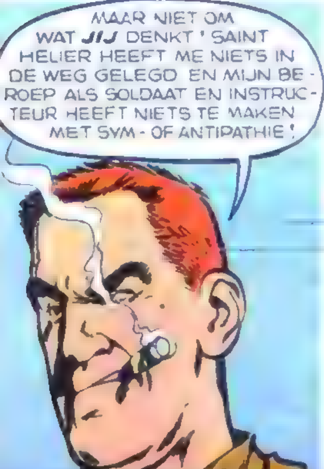

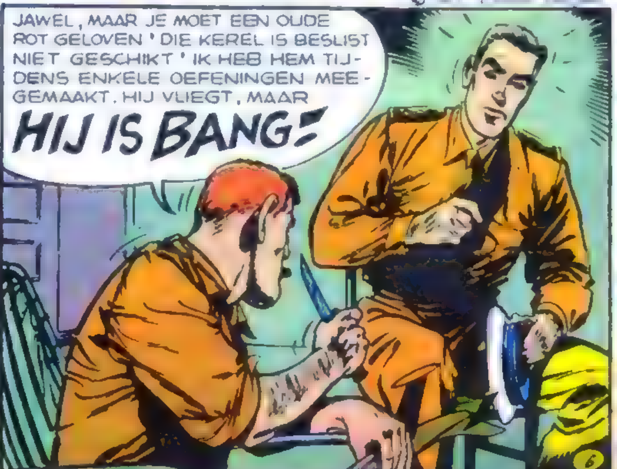

WORDT VERVOLGD.

Op deze showpagina zien jullie drie zangeressen, Cilla Black, France Gall en Dusty Springfield, die ondanks de grote overmacht van de beat-muziek in staat blijken te zijn door te dringen tot de top van de Nederlandse hitparade

CILLA BLACK

DUSTY SPRINGFIELD

FRANCE GALL

ZIJ KRIJGEN EEN „TOP"

Wanneer wij de hitparades van de laatste weken bekijken, dan zien wij duidelijk dat het tijdperk van de beat-muziek nog niet voorbij is. The Beatles, The Rolling Stones, The Scorpions en Gerry and the Pacemakers (je ziet een foto van deze Engelse groep onder aan deze bladzijde) gooien nog immer hoge ogen in het grote kansspel dat showbusiness heet. Toch — en dat is een teken aan de wand — wordt de reeks successen van de beatmuziek regelmatig onderbroken: er duiken op de bovenste plaatsen van die muzikale ranglijsten, buiten Nederlandse artiesten als Trea Dobbs en Ronnie Tober, namen op als die van Cilla Black, France Gall en Dusty Springfield. Zangeressen die het in het strijdperk van de muziek durven opnemen tegen hun „beatelende" mannelijke collega's en die erin slagen de belangstelling voor de beat even terug te dringen.

De Engelse **Cilla Black** (haar werkelijke naam is Priscilla White) is een zangeresje dat binnen het jaar van een eenvoudige typiste opklom tot een internationale ster. Haar plaat „You've lost that lovin' feelin' " (Parlophone R 5225) stond wekenlang op de Nederlandse hitparade. Cilla, die in Liverpool werd geboren en 22 jaar is, heeft een nieuwe plaat gemaakt die onder de titel „I've be wrong before" (Parlophone R 5269) op heel wat draaitafels gespeeld zal worden.

Een grote tegenstelling met Cilla vormt **France Gall.** Zoals jullie wel weten, won zij het Eurovisie-Songfestival met het liedje „Poupée de cire poupée de son". Zij is een klein slank meisje dat in oktober achttien jaar wordt. Ook France drong door tot de top van onze hitparade. En daarmee is zij met Françoise Hardy de enige Franse zangeres die tegen het geweld van de beat op kan. Luister bijvoorbeeld maar eens naar haar plaat „Sacré Charlemagne" (Philips JF 328029).

Tot slot nog een Engelse artieste en wel **Dusty Springfield.** Dusty is vijfentwintig en treedt al zo'n jaar of vijf in het openbaar op. Na een aanlooptijd bij de band van haar broer Tom maakte zij in 1963 haar eerste plaat, die binnen een week op de Engelse Top stond. Dusty, die ook in Amerika zeer populair is, verschijnt met haar nieuwe platen regelmatig op de Nederlandse hitparade, ondanks de nog grote overmacht van Beatles en Stones.

GERRY AND THE PACEMAKERS

the Kid

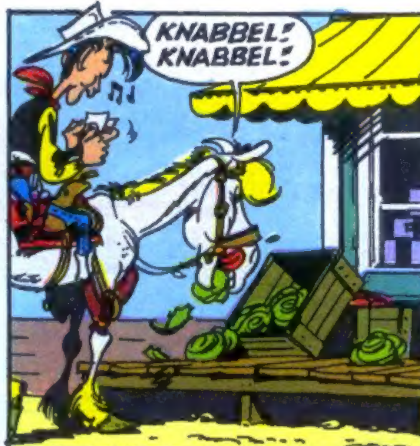
Lucky Luke heeft met veel moeite iemand gevonden die hij kan dwingen tegen Billy the Kid te getuigen, maar de rechtszaak is één grote klucht ....

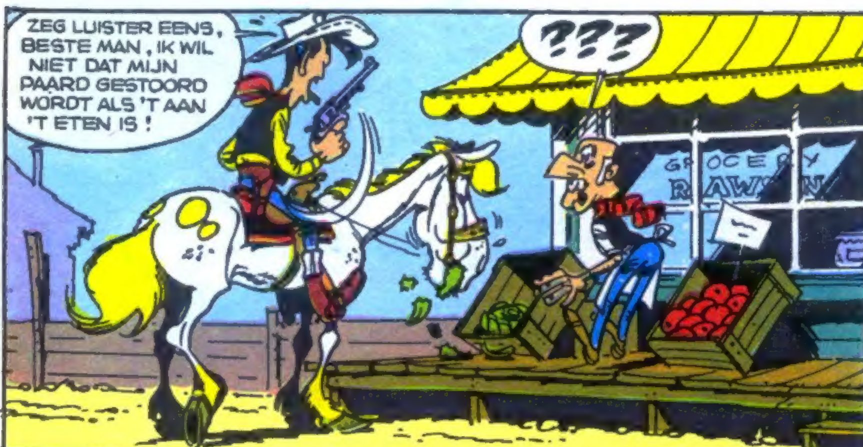

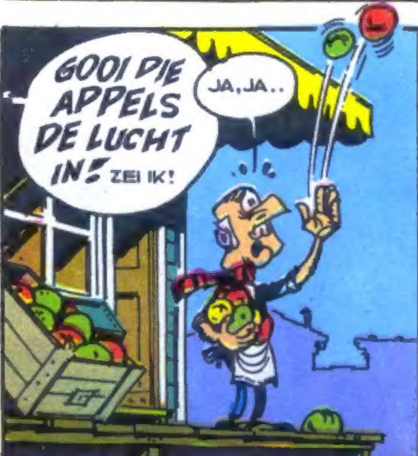

the Kid

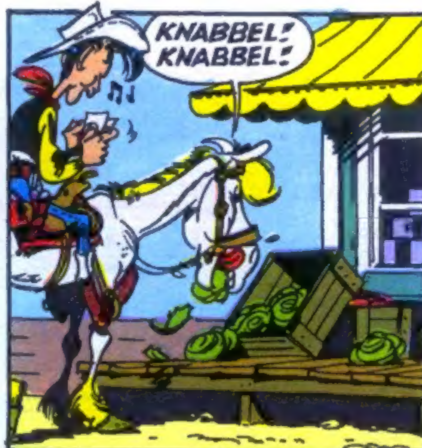
Lucky Luke heeft met veel moeite iemand gevonden die hij kan dwingen tegen Billy the Kid te getuigen, maar de rechtszaak is één grote klucht....

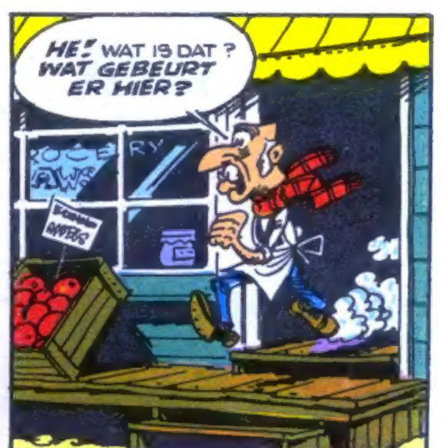

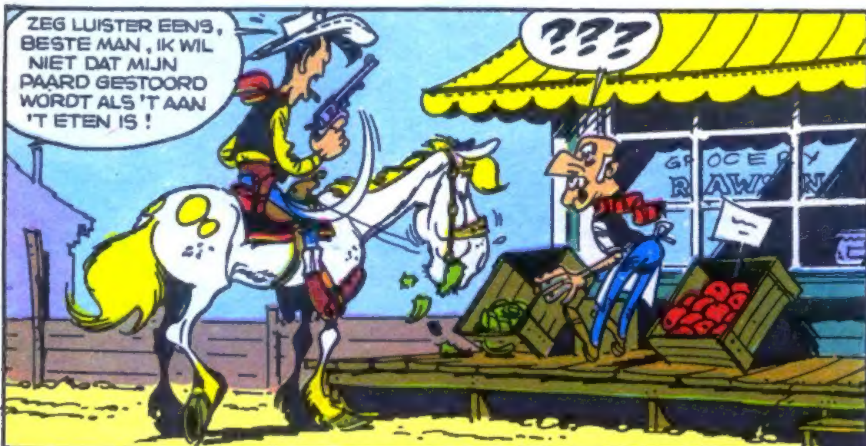

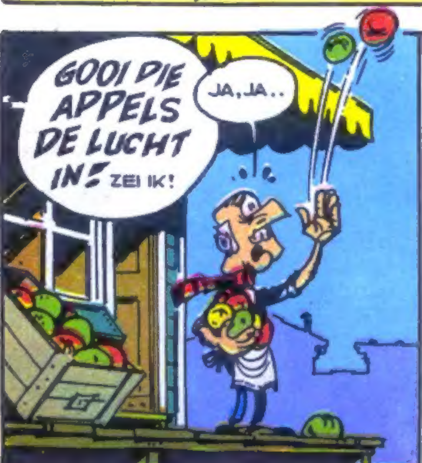

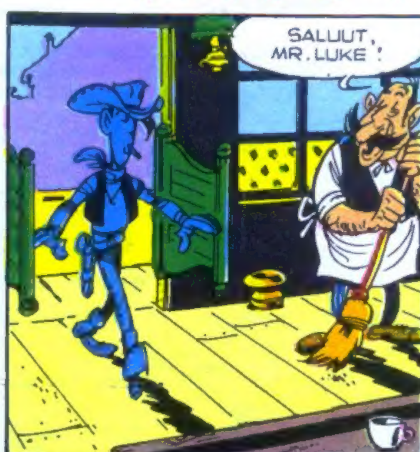

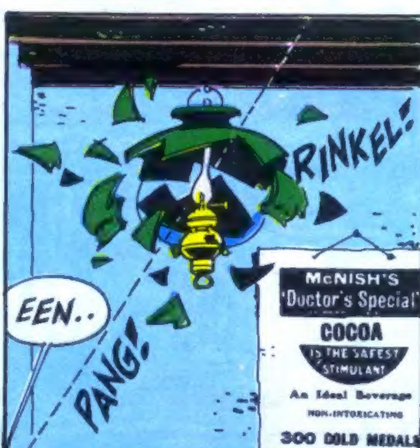
LUCKY LUKE en BILLY the Kid

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 35 ct. per week of ƒ 4,55 per 13 nummers (Giro 330021). Losse nummers 45 ct. **Ned. Antillen** en **Suriname:** ƒ 20,80 per jaar. **Overig buitenland:** ƒ 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

